

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Yıl: 3 Sayı: 31

Eylül 2021

ISSN: 2687-2307

Murat KAPKINER ★ Hasan SONGÖR ★ İlker GÖLBAHAR ★ Mehmet OSMANOĞLU ★ Mustafa IŞIK
Gölçin Yağmur AKBULUT ★ İsmail DELİHASAN ★ Ayşe ARSLAN ★ Faik KUMRU ★ Haşim KALENDER
İbrahim BİRGÖL ★ Rıdvan YILDIZ ★ Yavuz DİNÇ ★ Ali Rıfat ARKU ★ Şahizer Senem TELLİ
Filiz KALKIŞIM ÇOLAK ★ Akif DUT ★ Mehmet-Şirin AYDEMİR ★ Ali KAVAK ★ Arif ÖZCAN
Öznur BALABAN ★ Ersin VARGÜN ★ İsmail OKUTAN ★ Murat COŞKUN ★ Burhan Kazım ÇALIK
Ziya NURDAN ★ Ömer KARSLI ★ Cemal KARSAVAN ★ Aras ALTUNBEY ★ Nurgöl KAYNAR YÖCE

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Editör

İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu

Mehmet OSMANOĞLU

Haşim KALENDER

Mehmet GÖREN

Son Okuma

Mehmet OSMANOĞLU

Kapak Fotoğrafı: Mehmet GÖREN

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B
Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebyatdergisi.com

Facebook: Yarpuz Edebiyat Dergisi

Instagram: yarpuzedebyatdergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl: 3 Sayı: 31 (Eylül 2021)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.
Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda
kaynak gösterilmesi zorunludur.

* * *

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Afşin Merkez Yayın Grubu

tarafından çıkarılmaktadır.

OTUZBİRİNCİ YARPUZ

Bilindiği üzere milenyum çağının sosyal yaşantısı, siyaseti, ticareti ve sanatı sosyal medyada atıyor. Facebook, Twitter vb. sosyal paylaşım siteleri sayesinde birçok şair kendini gösterme fırsatı buluyor. Böyle olunca Facebook'tan günümüz şiir yönetimlerinin portresini çıkarmak da kolay bir hale geldi.

SOSYAL MEDYA KULLANAN ŞAİRLERDE ŞİİR YÖNELİMLERİ

1.Klasik Hececiler: Hecenin klasik 7, 8, 11, 14, 15'li kalıbını kullanmakta olup daha çok milli ve manevi konularda lirik yaklaşımlı şiirler yazıyorlar. Bazı şairler arı dil ile yazarken bazıları da Arapça ve Farsçadan dilimize girmiş ve kullanımı azalmakta olan sözcükleri gündeme getirmeye çalışıyor. Büyük çoğunluğu şiirin biçimsel özelliklerini çok fazla önemsiyor. Durak hatası yapmıyor.

2.Yenilikçi Hececiler: Hecenin daha çok 14 ve 15'li kalıbını kullanmakla birlikte eski sözcüklerin yerine daha çok teknolojiyle dilimize giren yeni sözcüklerle yaptıkları imgeler yönüyle klasik hececilerden ayrılıyorlar. Birçoğu felsefeden beslenmekle birlikte şiirlerinde empresyonist ve parnasist özellikler görülüyor. Hecenin dışında biçimsel özellikler önemsemiyorlar. Şiirlerini zaman zaman uyaksız da yazıyorlar.

3.Sosyal Gerçekçi Serbest Nazımcılar: Toplumsal konulara duyarlılıkları, retorik kalıplarını aşmaya çalışmaları ve eklektik düzlemlerindeki farklılıkları en belirgin özellikler olarak karşımıza çıkıyor. Geleneğe uzak duruyorlar.

4.Anlatımcılar: Bir hikâyeyi nazımsal açıdan anlatmaları, aşırı imge kullanmamaları, şiirlerin biçimsel yönünü önemsememeleri onları diğer şiir anlayışlarından ayırıyor. Sözcük tercihlerini daha çok arı Türkçeden yana kullanıyorlar.

5.Yoğun İmgeciler: Fiil ve fiilimsilere pek itibar etmeyen bir anlayışla şiir yazıyorlar. Sözcüklerin çağrışım gücünden fazlasıyla yararlanıyorlar. Birçoğunun şiirlerindeki temayı tespit etmek yoğun uğraş gerektiriyor. Noktalama işaretlerinden en çok "eğik çizgi"yi - sözcük bölmelerinde - tercih ediyorlar. Bu sayede şiirdeki anlamı çoğaltma gayretindeler.

6.Marjinal Şiirciler: Toplumsal düzenin karşısında bir yapıya sahip zihniyetle kaleme alınan şiirlerin slogan üslubuyla toplumu harekete geçirmek istiyorlar. Batı şiirinden beslenmekte ve şiirlerde Batı mitolojisinden istifade ettikleri çeşitli mitleri şiirlerine taşıyorlar.

7.Serbest Öz Şiirciler:

Şiirlerini yazdıkları gibi bırakmıyorlar, şiirin bir birimini, dizisini bazen de şiirde geçen bir sözcüğü günlerce düşünüyorlar. Klasik kaba temalardan uzak duruyorlar. Şiirin düşünsel boyutuna ağırlık veriyorlar.

8.Çoşumcu Serbest Nazımcılar: Duyguyu şiirin her şeyi olarak görüyorlar. Biçimi önemsemiyor, insanda "duygulanma" değer veriyorlar.

9. Sentezciler: Yalnızca şiirin peşindeler. İster serbest ister ölçülü olsun, söyleyiş ve anlam güzelliği olan her şiire değer veriyorlar. Bu ilkelerle yazıyorlar.

Yeni sayılarda buluşmak ümidi ile...

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Murat KAPKINER

BELKİ BİR GÜN

*“Yarın Hakk’ın divanında doğru söylensin”**

kendi adıma korkuyorum
iyi kötü
yalan doğru
sorulur bir gün

hayatın hesabı görülür
var olduğunu sanana yoksun denilir
her kapıdan kovulan ağırlanır bir gün

vurulan şaha kalkmış atın dirimi seyran edilir
gencin yaşlı
yaşlının genç olduğu bilinir bir gün

âşık Murat hayal eder
hayali gerçek olur bir gün

kendi adıma korkuyorum
iyi kötü
yalan doğru
sorulur bir gün

**(Kerkük türküsü)*

Hasan SONGÜR

HAYATIN İÇİNDEN KISA KISA

DİN VE GÖSTERİŞ

Dindar olmak isterdim. Dini bilmek isterdim. İsterdim ki bana inanmayacak, benden kuşku duyacak insanlara, onların inanacağı ayetlerle, hadislerle sesleneyim. İsterdim ki o ayetleri, hadisleri yaşayayım. Yaşayayım ki sözüm inandırıcı olsun.

Eminim ki kutsal kitapta kutsal sözlerin bir yerinde “din adına gösterişi” lanetleyen bir cümle vardır. O cümleyi bilmek isterdim.

Çocukları hayatın kötülüklerinden korumayacak, Allah’ın büyüklüğünü göstermeyecek, başkalarının hayatını hiçe sayacak biçimde yaşayanlara söylemek isterdim o cümleyi.

Dindar olmak isterdim. Dini bilmek isterdim. Asıl ibadetin, insanları fiziksel, duygusal düşünsel olarak güven içinde yaşatmak olduğunu söyleme hakkına sahip olmak isterdim.

Dünyevileşmenin, şekilciliğin ve gösterişçiliğin günahtır. Günahtır söyleyebilecek bir bilgim, dağarcığımda söylediğime şahit gösterebileceğim kutsal bir cümle bulunsun isterdim. Öyle bir bilgim yok. Öyle bir cümle bilmiyorum. Ne kadar çaresizim. Bir günahkâr niçin inansınlar. Bir günahkârın günah bulduğuna, dindarlar niçin günah desinler.

Ama içimden, ta derinimden o kadar eminim ki dünya zevkleri için yaşamamanın, riyanın günah olduğuna. Hiçbir ibadetin bu günahları söylemeyeceğine o kadar eminim ki!

Dini gösteriş ve şekil sananlar hep ürkütür beni. Din öyle bir şey değil diye bağırarak istiyorum. Din öyle bir şey değil. Din gösteriş değil. Biliyorum bunu söylemeye hakkım yok. Ben bunu söyleyemem.

Dindar olmasam da ta içimden ta derinimden biliyorum. “Kul kula emanettir.” Gene içimden biliyorum. “İbadet sana emanet edileni korumakla başlar.”

Ben dindar olmak isterdim. Dini bilmek isterdim.

Din adına yapılan her gösteriş, sevabı şekilde arayan her davranış, insanı günaha götürür, demek için dindar olmak isterdim.

Kazanmayı umdukları sevaplar için nice güzellikleri öldürdüler. Emanetleri çar çur ettiler. Dindarlar yaptıkları bunları. Din adına yaptılar. Dindar olmasam da seziyorum; Allah’ın salih insanlara “Benim yarattıklarımı koruyun, birbirinizi koruyun.” dediğini. Hatta şundan eminim; “Diğer kullarımı sevmeden beni sevemezsiniz.” dediğini.

Dindar değilim ben. Dini bilmiyorum. Benim hiçbir dindara din anlatmaya hakkım yok. İnanmazlar bana. Cahilim ben.

HAYATIN ANLAMI

İnsanlar, hayatı güzel yaşamak istiyor. Herkesin hayatı güzel yaşamak için bir planı var. Nasıl güzel yaşanacağına dair inançları, fikirleri var.

Hayat dediğimiz şey biraz da bu planların, inançların, fikirlerin çatışma alanı. Belki de “Hayat nasıl güzel yaşanır?”’ın sırrı hayat nedir sorusuna vereceğimiz cevapta gizli.

Nedir hayat?

Kimilerine göre, sürekli bir yarıştır. Kimilerine göre kazanmaktır. Kimilerine göre bir davadır, mücadeledir, bir şeyleri biriktirmektir. Şudur budur, falandır filandır.

İnsanlar, hayat nedir tanımına göre yaşıyor, nasıl yaşarlarsa öyle ölüyorlar. Çoğunlukla da hiç ölmeyecekmiş gibi yaşıyorlar, hiç yaşamamış gibi ölüyorlar.

Ben de bir hayat tanımı yaptım. Dikkatlerinize sunuyorum.

Adamın biri çölde yorgun argın yürümektedir. Günlere aç ve susuzdur. Bir vaha hayali içindedir. Derdi ona yetip artarken yeni bir dert daha karşısına çıkar. Dert ne demek... Püsküllü bir bela. Belki ondan daha fazla aç olan bir aslan yüz metre kadar ilerisinde kükrekmektedir. Bu kükreğişte pek de iyi bir niyet olmadığı bellidir. Bilakis avını paramparça etme habercisi gibidir aslanın kükreğişi. Adam can havliyle kaçmaya başlar. Hikaye bu ya, bir kuyuya rastlar. Kuyunun kovaşına girip kendini aşağıya sarkıtır. Aslan kuyunun başına gelip vahşi gözlerini avına dikmiştir. Avını parçalamak içinde ağzını açmış umutla kükrekmektedir. Zavallı adam korkulu gözlerle aslanın dişlerine bakar. Kurtuluşun biraz daha aşağı inmek olduğunu düşünür. Kendini biraz daha sarkıtır. Kuyunun suyuna bir metre kala, yüreği ağzına gelir. O anda suyun içinden bir ejderha çıkmış, ağzını açmış avının ağzına düşmesini sabırsızlıkla beklemektedir. Adam bir yukarı bakar, bir aşağı, bir yukarı bir aşağı. Bütün çıkış yolları kapanmış gibi görünmektedir. Büyük bir çıkmazda olduğunu, ya aslana ya ejderhaya yem olacağını düşünürken kuyunun duvarlarında bir şey görür. Kuyunun duvarında yemyeşil bir dal yeşillenmektedir. Yaprakların arasında da arıların yaptığı petekten bal damlamaktadır. Hayat, işte o durumdayken o balı görüp yiyebilmektedir.

Çevremiz ne zalim nefsi isteklerle, her an bizi sırtımızdan bıçaklayacak dostlarla çevrili değil midir? Her an bizi sevgiden acıya döndüren durumlarla ve katlanılması zor ne psikolojik haller içinde kalırsanız yaşadıkça. Yaşadıkça kırar, kırılırız. Acı çektirir, çektirilirdir. Bütün bunlara katlanabilmek, yani kuyunun ağzını aslan kaplamışken, dibinde ejderha beklerken.

Nasıl mutlu olabilirim? Hayatı nasıl güzel yaşayabilirim? Senle yaşayabilirim. Yani o yemyeşil daldan süzülen balla. Benim hayat tanımım bu.

İlker GÜLBAHAR

ZEYTİN VE İNCİR

sen de silkele gürbüz ağacı çocuk
belki avucuna dua dökülür
dudağının kenarında
kurumuş çikolata izlerine aldırmadan
her dilde sustuğun gibi
silkele bu ağacı ve gir kuyuya
çünkü babalar ölünce yaşlanır

tıpkı yılları alnında katlamış
hıra'dan üzülmeye endişeli
umudu avuç içinde cevşen zırhı
yüzüne sürdüğün dua serinliğiyle

inanmak omzu dikleştirir
diz kapağından bozar pantolon ütüsünü
topuklarının üstünde dön ve
silkele bu ağacı

bembeyazdır eteğindeki taşlar
gömleği sırtından yırtılmıştır dalların
temiz ve pak
hadi kalk
ve silkele bu ağacı

şimdi bize üç boyutlu nazarın lazım
kendiri diline
urganı gözlerine bağla
ve kendindeki mağaraya in
cevher toprak altında nadastadır

panzehir eziyorsa otacı
bir yılan başını lokman
cebine düşmesi için
zeytin ve incirin
sarıl ve silkele bu ağacı

akmaya kararlı ırmak
yatağına insin
silkele bu ağacı
alnında
secde izleri biriksin

Mehmet OSMANOĞLU

HÜZÜN ŞAFAĞI

iç ısıtan bakışla yüzünde soluklanan
bir huzur esintisi gezdirirdi yanında
çehresinde el emin sıfatından çizgiler
kara bulutlara yer yoktu asumanında

tebessüm gözlerinin sönmeyen ışığıydı
görülmezdi ardında gizlenen derin yara
bir ücra vakit idi yazgısında mühürlü
götürdü gülüşünü sonsuz uzaklıklara

günün kızılığında ağlayan bir şafaktı
yitirdi manasını ne varsa düne dair
boşluğa düştü zaman, renkler siyaha aktı
ve yarın uzaklaştı ellerimizden bir bir

yükselen güneş ile sönüp gitti nefesi
dudağından çekildi hayatın uğultusu
son kareyi toplayan yorulmuş gözlerini
sarıverdi usulca sonsuzluğun uykusu

saatler demir aldı bir dönülmez sefere
yüreklerde kaynayan sanki alev denizi
visal kokusu sindi sırlı pencelere
tül gibi sarmaladı şimdi her birimizi

şu kıyısız yeryüzü bunalmış ruhlara dar
sinede paslı kurşun yetim iniltileri
içerdeki yangına kor taşıyor rûzigâr
küle dönüştürüyor dokunduğu her yeri

seğiren ellerimiz süzmede gökyüzünü
biliriz vuslatı var bu elemli firakın
yaşıyoruz bir ömrün baharsız son güzünü
uzak sanılan menzil bir nefes kadar yakın

mütevekkil iltica müşfik sığınağımız
tutunup ışığına gözlerimizde buğu
müjdeyle göz kırparken şimdi kayan bir yıldız
doldurduk göğsümüze ardındaki boşluğu

sıvazlıyor kalpleri Rahman ve Rahim olan
uçsuz çöl kumlarında inşirah serinliği
ne varsa O'na ait, uhdemizde bulunan
yakın kılıp da bize ülfetini verdiği

devranını sürdürüp baş döndüren telaşla
saatler adım adım serviliğe akıyor
ufukta boy gösteren nevbaharsız bir kışla
hülyalar elimizi sessizce bırakıyor

Mustafa IŞIK

EYLÜL KIRGINLIĞI

vakit eylül, dilden şiir dökülür
hüznü raksa kaldırır meczup
şairin kalemi âlem gezdirir

sırdır vakit, eylül keskin kılıcı
avuçları nar kızılına keser

senle sokakları adımlardık
sanki ilk hazan soldurur arzı
gözlerin yangın haberin var mı

eylül, yaprak döken ağaç dalı
en çok yaprak zülfüne takılı

boyun endama ayna hey gidi
avuca sığınmaz kuşlara sor
gök hâlâ ağlamaklı mıdır?

eylül, göçmeyecek kuş mu?
dal yalnızlığına omuz mu?

eylül yârin kaşından ince yay
kalbim rüzgârında titrek dal
ilk kez eyer vurulu tay titreği

haydi, biri bana adını söylesin
adın eylül içtiğim ah'ın eyv/ahı

eylül yapraktır, kırgın hazin, sarı
dünya dudağının mim'li diyarı
kalbim kuşların göçebe harı

eylülün yasına ağlama bilemez
güneşin günde hevesi kalmadı

Gülçin Yağmur AKBULUT

TREN ÇIĞLIĞI

Kuş çılgınlıklarında trenler geçiyor beklediğim dağ istasyonlarından. Hicazkâr makamında şarkılar dilleniyo buharlı lokomotiflerin düdük seslerinden. Gölgesini sipper aldığım kayalıklar da gövdem gibi yorgun, kalbim kadar yaralı.

Bir kuşluk vakti beklenen gelir mi bilmiyorum lakin beklemekten de umut etmekten de ısrarla vazgeçmiyorum. Rüzgârın sesiyle oyalanıyorum. Bazen de ceplerime doldurduğum bulutlardan medet umuyorum. Beklediğim sesi, yamacımdan gelip geçen trenlerin kompartımanlarında damıtıyorum.

Ne çok soru biriktirdim aklımın lügat havuzunda. Ansiklopediler dolusu garaz taşıyor, binlerce istasyonun taşıyabileceği özlem. Bir tek mazeretine bakar belki de boynuna dolanıp asırlarca öylece kalmam. Kabarıp taşan göğsümün hasretine açılan kapısından.

Büyük yalnızlıklar yaşadım senden gelecek olan işareti beklerken. Yurdun önünden geçen şimendifer naraları şahitlik etti sabrımın sınırsızlığına. Birde başımın üstünde uçuşup duran gök güvercinler... Gelirsen üç aydan on üç yaşa varan esirgeme kurumunun portresindeki fırtınalı masallarını tek tek anlatacağım.

Sorulardan vazgeçtim. Beni neden bıraktın? Vicdanın hiç sızlamadı mı? Özlemedin mi gözlerimdeki sana ait bakışları? Söz veriyorum, sormayacağım bunca yıl bensiz nasıl yaşadığını. Hayat hikâyeni de merak etmiyorum. Gitmek istersen ısrarcı adımlarımla sarsılmana sebep olmayacağım. İki gar arası mola vakti ezgisinde kanaat edeceğim sana dair tutkularıma.

Buğra'nın güneşe tebessümünü görseydin vakit kaybetmez ilk bulduğun trenle gülümseyen gözlerimi görmeye gelirdin. Buğra'yla ben aynı gün bırakılmışız kaderimize kayıtlı kimsesizler yurdunun kapısına. Onun kulağına Buğra, benimkine ise Çağrı ismini fısıldamışlar aksanını bilmediğimiz iki katlı bu çatı altında. Kalan ömrümüzü beraber yazdık eylül yapraklarının ince tabakalarına. Birlikte bekledik rayların kesiştiği dönüm noktalarında.

Üzüldüğüm falan yok. Sadece yalnız başıma sayaçağım gelip geçen yolcu trenlerini. Özleyeceğim doğru ikincil Çağrı'yı. Onun gülen gamzelerini her hatırladığımda yüzüstü bırakacağım hasretin prangalarını. Hele bir de sen gelirsen... Hüznü harflerine ayırıp Fırat'ın derin sularına dökeceğim yıldızlar ayrılırken karanlık geceden.

Pencerelerde sılayı beraber beklerdik küçük bir rüzgâr uğultusuyla. Merdivenlerden düştüğümde birlikte alçıya

aldılar benim kırık, onun ise sapasağlam kolunu. Kolumu alçıya aldırمام, diye bütün kenti avazımla yangın yerine çevirince ve yurttan kaçmaması için ikna edemeyince ardı sıra bende dahil olmuşum kıyıya vuran kaçış serüveninin içine. Günlerce kış ayazıyla üşüyüp gecelerce açlığın sancısını doldurmuştuk yamalı ceplerimize.

Islak çamaşırları onsuz asacağım artık zamanın uzayan iplerine. Olsun. Avuçlarında güneşe açılan pencereleri olacak arkadaşımın. Kalbime serin ırmaklar akıyor. Buğra'nın beklediği yolcuya, geçitverdiğini düşündüğüce...

Sakın yanlış anlama. Mahrumiyetten değil demiryolunun başında nöbet tutuşumuz. Kimsenin yiyemediği zenginlikte yemekler yiyor, giyemeyeceği markada kıyafetler giyiyoruz. Çatımızın altı sıcacık... Kış ortasında bunalıp pencereleri açtığımız oluyor. Gitmediğimiz tiyatro, sinema kalmadı şehirde. Her yaz ayrı bir beldeye tatile gidiyoruz. Çeşme, Alanya, Erdemli... Müdür babamız, bakıcı annelerimiz her daim başımızda. Şefkatli ve alakadar... Yine de hiçbiri yokluğunun hararetini söndüremiyor anne.

Dünden beri çok hüzünlüyüm. Kurumun en küçüğü Ata. Sevimli ve bir o kadar da afacan. Görsen bir seversin ki. Üç gün önce aniden ateşlendi. Tahliller, röntgenler. Ata çok küçük. Ne olur ona dua et, ölmesin anne. Lösemiymiş. Uzun bir süre hastanede tedavi görecekmış. Kimsesizler yurdunun bütün çocukları eylülde doğmuştur. Ata'yı bahara kavuşturacak ışıkları esirgemesin diye Yaradan'a her vakit dua ediyoruz. Çocuğu, personeli, müdür babası bütün aile yakarış içindeyiz.

Kasım yaşıyoruz. Havalar iyice soğudu. Buraların kasım rüzgârı sarp ve çetin eser. Gelip geçen şimendiferleri beklemek zorlaştı. Üşüyorum. Kasım yağmurları değil ürperten, eksikliğinin deli poyrazı. Bu arada başımın üstünde uçuşan kuşlarda göç etmeye başladı. Tıpkı Buğra ve Ata gibi. Hadi Buğra neyse de Ata'nın eylül kırığı... Dağların doruğuna yerleşen kayalık bir sancı.

Bu gün de akşam oldu. Yurda giriş saati gelip çatı. Hem bu saatten sonra şimendiferlerde akşam balkonuna çekilmek için hazırlık yapmakta. Ezberledim artık hangi vakitte, hangi kente gidip de döner trenler. On dörtte Ankara, on beş otuzda Eskişehir ve daha saymadığım niceleri. On yedi Kasım, saat on yedi otuz. Yine tekabül etmedi hasretin sılaya kavuşması. On sekiz Kasım'a Allah kerim.

İsmail DELİHASAN

KAHVE SOHBETİNDE

her gün sular değişir
güneş başka insan olur
rüyalar su sesinde görülür
sesimde konuşursun

gizlenmiş çığlıkların yurduyum
gölgeler kimdir benden türeyen
dilim kahve sohbetindeyken
yürürken yeni zamanlarda

gece yıldızların aynasında
martılar uça yedi insan boyutuna
avuçlarım istese gözlerim yıldız olsa
cennet soğuk kalbinde ısınsam

eski bir türküdür
melodisinde sesleşen dünyam
kahve sohbetinde sen ve ben

Ayşe ARSLAN

KÂĞITTAN GEMİ

şimdi içime dökülen sözlerimi bir kağıda döktüm
kağıttan bir gemi yapıp bıraktım akıp gitsin uzaklara diye
dilde bir yara ki sus gerekir bin asırlık
ama sabırsız yüreğim döktü içini neyleyim
kağıt kalem bir de ben varım benden gidenlerle
iyi kalmak hiç bu kadar zor olmamıştı
ya ben de gideceğim ben ben diyenlerle
ya da bir buğday başağı olup egeceğim başımı secdeye
şimdi farklı iki hüsrân acı hüsrân
ama bu benim hüsrânım
allah için seven darılır mı sevmesi allah içinse
kendi sözlerim tokat oldu vurdu yüzüme
rüzgar hiç bu kadar sert değmemişti ruhuma
sanki çırpınıyorum kendi bedenimin içinde
ey insan ey et ve kemikten yaratılan
ne olur zalimsen çıkar kalbini
yakışmıyor muntazam düzende yerine
ah çıkar o kalp neye yarar
ruhuma sanki batırılıyor demirden şişler
delik değişik bir ruh ve sanki harp sonundayım

Faik KUMRU

SOSYAL MEDYA KANTARI

Sosyal medya (Facebook, Twitter, YouTube, Instagramvb.) dediğimiz, nimet mi külfet mi olduğunun hâlâ gizemini çözemediğimiz bu alan, birçok insanın da tartışısı/ayarı/aynası durumuna geldi. Diğer taraftan sosyal medya adeta herkesin soy kütüğü gibi.

Bu sonsuz özgürlük meydanını, kimi tertemiz kimi de bir çöplük alanı gibi tepetepe bedeva kullanmaya devam ediyor. Ve öylesine şımarık, bencil, sadist ve zırcahil bir kitle, hem toplumdan dışlanmışlık hallerini bastırma hem de bir nebze olsun kendilerini rahatlatma adına, her yere ve herkese saldırıyor. Hevesli olarak üzerlerine giydikleri aşağılık kopmleksi elbisesinin de tesiri ve dışa yansması neticesinde, kendilerine uygun muhtelif alanlar ve değişik sıfatlar oluşturarak bir şekilde egolarını tatmin etmeye ve dipsiz boşluklarını doldurmaya çalışıyorlar.

Artık çoğu insan, kendini; şair, yazar, düşünce adamı/kadını, filozof, âlim velhasıl her alanda fikir beyan edebilecek bir müktesebata ve birikime sahip olduğunu düşünüyor, yeteri seviyede kendine güven duyan bir profile ve bir yüze sahip olduğunu zannediyor.

Sonrasında, herkesin birine söyleyebilecek bir lafı, kulp takacak bir arka planı, çeşitli lakaplar yapıştırarak mizahî(!) bir yönü mevcut. Ve öylesine bir uçurumun kenarında yürüyoruz ki herkes rahatlıkla birbirini aşağıya itebiliyor.

Kimi din maskesine bürünmüş yobaz bir kafa; kimi nasyonalist bir girdaba kapılmış tip/kılık/kıyafet/kan üzerinden kin devşirme peşinde bir grup; kimi de en ufak bir insanî duruş ve vicdanî bir muhasebe hâli taşımayan bir cemiyet ki bu cehennemî meydanı lebalep doldurmuş. Herhangi birinin acısı, bir başkasının sevincine dönüşebiliyor. Hali pürmelimiz bu maalesef ve öyle ağlanacak bir halimiz var ki sormayın gitsin. Ama hep beraberbu acınacak durumumuzu sorgulamamız gerektiğine inanıyorum.

Bütün dünya geneline baktığımız vakit, nasyonalist ve yobaz simsarlar paylaştığı algı/salgı kanalizasyonu marifeti ile insanları zehirlemeye devam ediyor. Bu grup, hiç mi hiç insafı ve acıması olmayan, kendi çocuğunun yanında, gelecek nesillere de kin ve nefret dolu kötü mirasını bırakmaya niyetli bir tufeyli kalabalığı.

Nefessiz kaldığımız şu günlerde, kendini çok bilgili zanneden cahil/cühela da, salınan bu metan gazını ta ciğerlerine kadar çekip herkesin yüzüne çok rahat bir şekilde püskürtebiliyor. Sorabilirsen, sevinerek ve isteyerek zehirlendiği konu hakkında, bir satır dahi bilgisi

olmadan, eline bir avuç tuz alıyor ve olanca iştahıyla hıyarcının peşine düşüyor. Böylesine rehbersiz, kılavuzsuz, hamisiz ve hamiyetsiz bir kitle.

Gözlerimiz herşeyi görüyor, kulaklarımız herşeyi duyuyor lakin dilimizde birçok kilit var, konuşamadan susan dilsiz bir şeytanız sanki. Hakikatlerin kıymeti ve ehemmiyeti neredeyse kalmadı diyebiliriz. Ne yazık ki bu şeytanî düşünce sahiplerinin ve onun müntesiplerinin, insan ve insan nesline karşı en küçük bir pişmanlığı ve zerre miskal bir acıması bulunmuyor.

Yaşadığımız şu garip ve acayip çağda, sahip olduğumuz muazzam muhabere/iletişim ve muvasala/ulaşım imkânları sayesinde, yaşlı dünyamızın küçüle küçüle bir köy haline geldiği herkesin malumu. Biri dünyanın bir ucunda öksürse, bir diğer ucunda bu sesi herkes duyabiliyor. Saklamanın ve örtmenin hiçbir manası kalmadı. Ayan beyan ortadayız.

Şimdi bu kapkara tabloyu meydana getiren, ortaya çıkaran, ta gözümüzün içine sokan ve gönül dünyamızı kapkara eden kişileri, hadiseleri ve sebepleri hep şerre mi yoracağız, tabi ki hayır. Elimizin altında bulunan bu imkanlar sayesinde, kalem ve gönül erbabı olarak bizler de her mekânı gülşene çevirmeye gayret sarf edecek, bu gül bahçelerinde gül bitirmeye çalışacak ve bütün çabamızla dikenleri budamaya durmadan devam edeceğiz, tevekkül ve sabırla. Müteakiben, ehli vefa olmaya ve diken dolu bu yollarda elele yürümeye devam edeceğiz. Naçizane bir kalem erbabı sayarak kendimi, şiir lisanıyla;

Şair, gönül memleketinde
Seyahat eden bir seyyahtır

Heybesinde bolca gül
Biraz da diken vardır

Diyecek, gül kokulu nefeslerle bir bağban olmaya azmedeceğiz. Velhasılıkelam; bahçıvan yüreklere bugünkünden çok daha ihtiyacımız olduğunu beyan ediyor ve buna her zamankinden daha bir şiddetle muhtaç bulunduğumuzu haykırmak istiyorum. Duyabilen kulaklara, görebilen gözlere ve hissedebilen vicdanlara selam olsun.

Haşim KALENDER

GİDECEK MİSİN

Canımsa istediğin al hançeri vur aha!
Deli divane edip çıkıp gidecek misin?
Kışımı bahar ettin yaza dönerken daha
Yaptığını devirip döküp gidecek misin?

Âşık olmak yaşamak, ayrılık ölüm derdin
Ellerin gel etmese gözlerinle ederdin
Çekmiştim ki elimi gülüşünle can verdin
Tekrar tekrar başıma kakıp gidecek misin?

Çabalarım nafile zaman gitmez geriye
Kimseye görünme gel, gel de gir içeriye
Gayri takatim yoktur ey vefasız nereye
Ocağıma inciri dikip gidecek misin?

Cismini arıyorum doğadaki desende
Ben seni seviyorum desen de demesen de
Bir pınarın başında aşk içmiştim kâsende
Maziye kolye yapıp takıp gidecek misin?

Kalender'i göresin gözlerinde akanda
Çiçekler başka güzel aklım seni kokanda
Mutlu olacaksan git iki elim yakanda
Garibim can çekerken bakıp gidecek misin?

İbrahim BİRGÜL

BİR ANNENİN ÖLÜMÜ ÜZERİNE TEREENNÜMLER

Bu yazıyı sadece bir küçük kıza yazmak istiyorum. Evet. Sadece ona... Sarı saçlı kalın gözlüklü bir kıza. Sırtında yeşil çantası ve üzerinde bordo ceketli olan, belki biraz şımarık belki biraz çok sevilen sarı saçlı bir kıza yazmak istiyorum. Okul yollarında gördüğüm siyah çizmeli kıza yazmak istiyorum. Belki yıllar sonra...

Ey küçük kız!

Gözlerin annesiz bir çocuğun bakışı gibi sessiz şimdi. Annesiz kalma korkularını taşıyorsun içinde. Bu rüyamı yoksa? Annen gerçekten yok mu artık? Sağında solunda hep yalnızlığın... Ey acısına ram olduğum uzak iklimlerin esen nuru... İçinin sessiz çılgınlıklarında boğuldun. Ellerinden aldılar en sevdiğin oyuncaklarını. Sana hiç kimsenin yaşamadığı bir mevsim kalmış sanki. İçinde güneşin olmadığı ıssız mevsimler...

Bir eylül böyle mi yaşlandırır insanı? Bilmiyorum. Bir acı ne kadar büyütür insanı? Eylül, hep böyle hüznün mü kokarsın? Ey acısına ram olduğum uzak iklimlerin esen nuru. Kalbimi yaşlandıran gözyaşlarını gömdüm yüreğime. Hüznün kokan cümlelerimin hecesisin. Ayrılık dolu şiirlerimin ağıt dolu bitişi...

-Ağlıyor musun? Ama böyle daha çok şiir olursun. Böyle daha çok kanarsın en ince yarandan.

Yürüyorsun. Görüyorum seni uzaktan. Rüzgâr bu sefer saçlarını değil gözyaşlarını savuruyor. Gözyaşların kuruyor yanaklarında. Ayaklarının altında kurumuş yapraklar var. Onların sesini duyuyorsun. Kuşlar, kanatlarında bir gözyaşı taşıyarak hüznün taşırlar hiç bilmedikleri iklimlere. Sonbahar böyle işte... Biraz hüznün, biraz şiir, biraz ayrılık kokar. İnsan kuş olup uçar yeni ülkelere. Ayrılıklar büyütür gidenlerin adını. Ben bunu önceden tanırım. İnsan bir yaprak gibi kopar dalından. Sen hâlâ annesinin küçük, yaramaz ve şımarık kızı... Sırtında yeşil çantanla, üzerinde bordo ceketinle ve siyah çizmenle hâlâ okul yollarındasın. Ve ben belki birazdan ellerinde kitaplarla görebilirim seni. Birazdan, ürkek adımlarından seni tanıyabilir, sana seslenebilirim.

Benim kalbim, bahçesinde duvarları olmayan bir şehrin kenar mahallesidir; sokak lambaları mahallenin haylaz çocukları tarafından sapanla kırılmış, şehrin en tenha, en ücra mahallesi gibidir. Benim kalbim, bütün yaşam aydınlıkları alınmış bir mahalle gibidir. Senin evinin önünden cadde geçer, benim evimin önünden sokak. Sen, apartman balkonlarından ışıklara ve şehre bakardın;

ben, tahta çerçeveli penceremizin kenarından gökyüzüne... Benim kalbim bir sancıyı taşır, sonra kelimelerle taşardı hep. Benim kalbim bir çocuk gibidir, kullanılmış bayramlıklarını geceden kalma bakışları ile ütüleyen...

Parası olursa bir çeyrek tost yiyebilen... En güzel şekerlerini saklayan bir çocuk gibidir. Benim kalbim alıngan bir çocuk gibidir. Benim kalbim uzun yaşanacak bir sonbahar gibidir. Ve ben, akreple yelkovan arasında kalmış eski zamanlardan, mürekkep sinmiş ceketimin iç cebinden hüznün ve ümitle bir şiir çıkartabilirim sana...

*içimden şehirler geçiyor tek caddelik şehirler
büyüyorum çocukluğuma
ve her insan hayat oluyor karşımda
kayboluyorum arasında insanların
ve tanınma korkusu peşimi bırakmayan
mülteci bir çocuk gibiyim şehrin arka sokaklarında
yalın ayak hayatım, üşüyen hayallerim var
silsem bir mendile geçmişimi
verir mi bu hayat kaybettiklerimi
kaybolan kendimi bir cami avlusunda buluyorum*

Rıdvan YILDIZ

KENDİNİ YENİLEMEKTEN

kuş sürüsü kanatlarını bağlamış göklere
yapraklar yaşlanıyor mevsim değiştikçe

turnalar bir göç borçlu gurbet yolcularına
yüzünün sabahında güneş doğuyor

bir uçurumun kenarında papatya
azalarak çokluğu öğreniyor

tedirginliğim yasaklardan doğma
kaygıdan bir davul çalıyor beynimde

sular daha bir kalabalıktır
uykusuzluğun açık yarasında günün ilk ışığı

haberini aldım sevdanın mektuplarında
yoldaşlar bize bakar emek dolu yüzümüze
gece uzun bir şiir toplamı
etrafı aşklarla süslü

ay ışığı yorgun düşmüş
kendini yenilemekten

insanın aklını oyuyor tercihler silsilesi
tembelliğe çekmiş son nefesini

narın rengine mühürlü yüzün
baktıkça çoğalıyor yılları öğüten zaman

sesinde harflerin çılgılığı
geçmiş bugüne sığdırmak için

biz çocukken biçilmemiş kırlardık
şimdi savrulduk kalabalık şehirlere

bir ömür geçer mi böyle
tut elimden gökkuşağına dalıp gidelim

Yavuz DİNÇ

BİÇİLMİŞ KAFTAN

her şafak doğumunda ufukta yükselirken gün
söylenecek bir sözü vardı akıp giden zamanın
çekip alırken yüreğimi ruhsuz kavgaların içinden
isyan yerinde harmana çevrilmiş ideallerim

gönülde bağlanmışız şu fani olan dünyaya
kah varmış kah yokmuş misali olmuş her şey
hiç olmadık zamanlarda tükenen arzularımız
fisıldar kulağımıza bir şeyler hiç durmadan

kilit vurulmuş yüreğimiz yasaklı dünyalarda
özgürce dillenmez dile gelen düşüncelerimiz
şimdi yadırganır yazılan notalarımız dillerde
bestelerimiz gamlı gamlı söylenir her yerde

hep başım ağrımıştır mesnetsiz tepkilerden
vurur beynimden beni sınıfsal ayırım söylemleri
hayallerimde yaşar sosyolojik kurgularımın yasası
gürültülü dünyada giymişim sükunete müebbet

bedenim uymaz dediler çağ denen biçilmiş kaftana
oysa başka kaftanları da vardı dünya denen terzinin
vitrinlerinde yoktu o kaftanların içinde bir karem
kendi kaftanımla hep bir yer aradım her zaman

ben ağladıkça kahırla gülersiniz kasıla kasıla
ben yandıkça için için gerilirsiniz yayıla yayıla
sefalar sizin olsun bu alemde cefa düşer bana
yerden yere vurun postu övgüler dizerken çağdaşlığa

eskiden hicap verirdi insana aşikâr etmek günahı
önce kulaktan buruna indi sonra sakız olmuş dilde
tövbeleri garip kalmış zamanla astarı yok yüzlerin
sinemizde burukluk yer etmişken sen yaşa gönlünce

güneş yorgun yorgun iner karanlığa boyanarak
geceleri gökten nice yıldızlar kayar göz kırparak
bir gece yarısı ilahî bestenin yanık o içli sesini
gönül bahçesinin bahçıvanlığını yapanlar duyar

Ali Rıfat ARKU

SİRAYET

nazlı akşamların
uzak elleri olur
daima rüzgâra yakın
bir sevda sözünü hatırlatır durur
umudun tüm gözeneklerinden geçen hayat
serseri bir vakte çarpar yol
dağılmak yazgıdır artık
var olmak kavgasının her cephesine

kent körü bir ulaktır
içimde salınan salkım söğütler
aşkın yüreğinden su içerken şiirler
az bulunur bir cevherle oynaşır
kuyum ustasının gözbebekleri
sırası gelen bir unutuşu
şakaklarında bekleterek

vurgun bir cümlede uzar gider hasret
aşkın aşınmasıdır
kentleri boğan korkak aydınlık
ellerim ki senin ellerinden bir tutuşu
kopya eder tüm şiirlere
sevgilim kuru tufanlar çağında
bir nisan telâşıdır seninle gülebilmek
ve yanı başında yaşamaktır aşk
duyarak gerçeği berrak sesinde

Şahizer Senem TELLİ

BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ

“Masallar hep böyle başlar.” dedi annem. Demek ki değişmez kuralıydı bu sözler masalların. Anneler doğru söylerdi, inandım.

Bir yetişkin olarak da masal dinlemeyi çok seviyorum fakat başlangıç sözleri beni rahatsız ediyor. “Neden, anlamını bilemediğim bir burukluk veriyor bana?” diye düşünüyor, düşünüyorum...

Yaşamımı didiklemeğe başlıyorum, nedenini araştırmak istiyorum. Çoğalınca bırakıyorum, olduğu gibi, olduğu yere. İşin içinden çıkamıyorum.

Ellili yaşlarıma gelince tekrar sorgulamam için olaylar çoğalıyor. Bu defa kaçamam bu gerçekten çünkü torunuma anlatacağım masallarım var. Sorgulamalıyım rahatsızlığımı, yılların verdiği yaşanmışlıklarla yaklaşıyorum konuya. Düşünüyorum...

Beş yaşındayım.

Sabahları en erken anneannem ve ben uyanıp sofada buluşurduk. Kırışık yüzünde ona çok yakışan bir gülücük ve kocaman açılmış kollarla sımsıkı kucaklardı beni. Sarmalamış kolları, içimdeki güveni büyütür, genişletir, huzur dolarım, dünyanın en korunaklı insanı olurum. Zayıf bedeninden umulmayacak kadar güçlü kolları her seferinde şaşırtır beni. Siyah, badem gözlerinin bitiminde, kalın kaşlarıyla buluşur, kaz ayakları. Ahırın loşluğunda göz çukurlarına kaşlarının gölgesi vururdu, bana çok ilginç gelen. İnce dudağının üstünde koyu, büyük bir ben vardı. Üzeri kıllarla kaplı, “Benim bıyıklarım” dediği beni, ona çok yakıştırdım. Beyaz, oyalı tülbeninin çevrelediği oval yüzü; yumuşacık hatlarıyla ve açık teniyle çok uyumluydu. Elleri ve ayakları minyon tipinin aksine büyük sayılırdı. Paylaşmayı ve konuk ağırlamayı çok severdi

Evin girişindeki ahıra, ineklerin yanına iner, birlikte süt sağardık. Ben saman balyalarının üstünde, anneannem ineğin memelerinde. Sağılırken ilk inen sütün incecik metal sesi, kovadaki seviyesi yükseldikçe yerini köpüğün fışirtısına bırakırdı. İnceden kalına dönüşen sesin ritmini çok severdim, beni büyülerdi. Ayaklarımı sallayarak eşlik ederdim bu sese ve ineğin salladığı kuyruğuna.

“Anneanne, ben de yapmak istiyorum senin gibi.” diyorum her seferinde, yanıtını bilerek.

“Olmaz Mor Kızım! Büyüyene kadar bekle. Elin benim kadar büyüüp boyun benimki kadar uzayınca...”

der, kabullenirim. Çok seviyorum anneannemi, üzmemek var düşüncelerimde ama ellerimin onunki kadar büyük olmasını da istemem. “Ellerim büyümeden olmaz mı?” diye sorarım. “Memelerini küçük ellerle saramazsın, altında kaybolursun ineğin.” diyerek neşeli bir kahkaha atardı, gülüşürdük birlikte.

Sütler sağılıp, büyük kazanlara süzülür ama evde hâlâ uyanan kimse olmazdı. Uyanmalarını da istemiyorum içten içe. Yaşanan anın güzelliklerini ve anneannemi paylaşmak istemiyorum belli ki...

Dedem, fışırdayarak yakardı ahırın yanındaki mutfak ocağını. Korkarak dinlerdim onun çıkardığı sesleri çünkü nefes alamadığını düşünür, kaygılanırdım. Ya dedeme bir şey olursa... Bu mutfak sadece süt kaynatmak, peynir, çökelek, yoğurt yapmak için kullanılırdı. Oda nın tam ortasında tavandaki ağaçlara organlarla tutturulmuş deri tulumdan yayık vardı. Anneannemin yayık yayarken çıkardığı ritmik ayran sesi benim çevresinde dönerek dans etmeme neden olurdu. Onun sevgiyle bakışı, yeni figürler yapmamı sağlardı.

Dedem, anneannem ve ben (!) birer ucundan tutup ocağın içindeki üçgen sacayağına koyardık kazanı. Süt kaynar, anneannem ya da dedem savururlar onu kocaman ahşap bir kepçeyle. Mis gibi kokular yayılır tüm eve. Zaman zaman üzerinden tahta kaşıkla aldıkları kaymakları bir sahanın içinde biriktirirlerdi. Ben bu kaymakların kime ayrıldığını bilerek her defasında sordurdum.

“Neden ayırdınız onu?”

Karşılıklı gülmeler, kıkırdamalar, gıdıklaşmalar ve duyduğum huzur... Dedem bizi yenerdi hep, en çok o gıdıklardı bizi. Dedem, iri yapısıyla bir güreşçiyi andırırdı. Her sabah özenle taradığı kır sakalları ve bıyıkları kolonya kokardı. Elini neye atsa çok iyi yapan, mahir bir insandı. Torunlarının yanında dikkatli olsa da argolu konuşması, gür sesi vardı. Köylü ona; “Kara Musto” derdi esmerliği ve gözü karalığından dolayı fakat yumuşacık bir yüreği vardı.

Kaymaklı kahvaltım bitince uyanırlardı diğer kuzenlerim, teyzem, annem, kardeşim. Onlara yakalanmadan yaptığım her kahvaltı içimde duyumsadığım kazanılmış bir zaferdi. Anneannem, onların arkasından bana göstererek, sessizce alkışlardı beni. En büyük ödül!

Ev halkı kahvaltıya hazırlanırken dedem beni atın heybesinin bir gözüne yerleştirmiş olurdu. Denge için diğer göze boş su testileri koyardı. Ben su testileri ile at sırtında, dedem yürüyerek yola koyulurduk. Su değir-

menine geldiğimizde gözlerim, dayımın kızı Tombik Yıldız'ı arardı. Biz onunla çok iyi anlaşamazdık, ama çok yaratıcı oyunlar oynardık. Yıldız, beni her hırpaladığında dedemden azar işitirdi. Bu nedenle, o da işini gizli yapmaya özen gösterirdi.

Öğlen olduğunda yengem ikimizi de değirmenin önünden alırdı. Biz yemeklerimizi yiyip, sofrada sızardık. Uyandığımızda oturma odasının divanında olurduk hep. Kim önce uyanmışsa diğerini uyandırır. Bu değişmezdi.

Bir gün dedem, oynamamız için bir karış derinliğinde, yarım ay şeklinde, değirmenin coşkulu akan kocaman su kanalına bağlı ince bir arık açtı. Küçük arığa üst koldan su giriyor, alt ucundan tekrar büyük kanala bağlanıyordu. İkimiz de bayıldık bu organizasyona. Yaz sıcaklığında buz gibi sularla oynamanın keyfini çıkarıyorduk. Bir gün de kamışlardan değirmen yapmayı öğretmişti, kollar suya değdikçe dönüyor, bu bizi kahkahalara boğuyordu. Bunun üzerine, "Sizin kuş gibi cıvıdamanız yok mu? Bana daha çok şeyler yaptırır." demişti dedem. Başka bir gün, bu kollara uygun çamurdan değirmen evi yaptık suyun üzerine, altından suların aktığı. Çok ama çok güzel olmuştu eserimiz. Kendimizle öyle gurur duyduk ki, o gün hiç kavga etmedik. Ohh! Ne büyük bir mutluluk bu.

Akşam olunca dedem:

"Hadi, Mor Kız yolcu yoluna yakışır." derdi.

Yıldız, dedemin ve benim arkamdan ağlardı hep.

"Ben de geleceğim sizinle," diye inceden bir nağme tuttururdu.

Sabah geldiğim heybe gözünü bahçeden toplanmış taze sebze ve meyveler ile paylaşıyordum. Dedem, Mor Kız'ını heybenin bu yanına; buz gibi suyla doldurulmuş toprak testileri de heybenin karşı gözüne koyardı. Denge kuruluncaya kadar denemeler yapılır ve yola koyulurduk. "Mor Kız" takma adını çok seviyordum. O günlere ait her yaşanmışlığında mutluluk, güven, huzur var.

Akşamın rehaveti ile işten, tarladan dönen akraba köylüler ile kısa sohbetler yapılırdı. Tadına doyumaz bu anların bitmesini hiç istemezlerdi, hem dede hem de torun.

Annem istisnasız her gün:

"Nerede kaldınız, merak ettim?" derdi.

Her defasında da bunu inandırıcı bulmazdım. Çünkü evde olduğumda kardeşimle ilgilenmekten beni görmezdi bile. Anneme kırgındım, çünkü kardeşimi benden daha çok seviyordu. Ama anneannem ve dedem öylemiydi ya? En çok beni seviyorlar, hediyeler alıyorlar, bana zaman ayırıyorlar, benimle birlikte kahvaltı yapıyorlardı.

Sonradan kızlarının işini kolaylaştırmak için benimle daha çok meşgul olduklarını öğrendiğimde bile onları sevmekten vazgeçmedim. Çok ama çok sevdim.

Bu serüven dokuz yaşına kadar devam etti. Okullar tatil olduğunda köye gitmeye can atıyordum çünkü "Mor Kız" olmayı çok seviyordum. Okuma öğrendiğimden bu yana anneanneme ve dedeme kitap ve gazeteler okuyor, küçük işlerinde yardımcı oluyordum. Onlar da ben de memnunduk yaşamımızdan.

O yaz sonuna doğru birden bire anneannem hastalandı. Dayım, teyzem, annem herkes doluştu eve. Kala-balıkta çok şen olurdu bu ev ama bu defa başkaydı. Herkes telaşlı, üzgün, az ve sessiz konuşur olmuştu.

Eylül'ün ilk günlerinde bir gece aniden köyün minibusü evin önünde durdu. Hayal meyal, rüyayla gerçek arasında anlamsız bir olay yaşanıyordu. Annem beni uyandırdı.

Hepsi benden küçük olan "Kuzen ve kardeşlerine göz kulak ol. Biz akşama döneriz, teyzeni üzme mi?" dedi ve gitti.

Aradan bir hafta geçmişti ki babam geldi.

"Okullar açılacak, size alışveriş yapmamız gerekecek," dedi.

"Anneannem gelmeden ben gitmem." diye karşı çıktım. "Söz, anneannen geldiğinde izin alıp getireceğim seni." dedi.

Bizi alıp ilçedeki evimize getirdi.

Yaklaşık bir ay annemsiz günler geçirdik. Babamın anneliğini çok beğenmiştik. Bize sevdiğimiz yemekleri yapıyor, sevmediğimiz yemeklerde ısrarcı davranmıyordu. Yaşasın özgürlük!

Bir sonraki yaz tatilinde köyde sadece bir hafta kaldım. Anneannemsiz, kahvaltısız hiç tadı yoktu köyün. Beni ne hüznü dedem, ne teyzem, ne dayım, ne de kuzenlerim oyalayabilirdi. Yıldız'la kavganın bile tadı yoktu.

Hazırlanan kahvaltılar eksiksizdi ama onu güzelleştirip özelleştiren, bana özel töreni eksikti. Ne anlamı vardı, yemenin içmenin?

İlerleyen yaşlarımda kahvaltı öğünlerini sevmeyiz oldum, anneannemin gidişini kabullenmemek için. İnsan, yaşamı boyunca her kahvaltı saatinde hep aynı kişiyi düşünür mü ısrarla? Ben düşündüm. Anneannem akşam vardı, sabah kalktığımda yoktu. Bir vardı, bir de yoktu...

Kendimle yüzleşinceye kadar ne kahvaltı yaptım ne de masallardaki "Bir varmış, bir yokmuş" söylemini sevdim. Öğrencilerime "Kahvaltı yapmadan okula gelmeyin, aklınız midenizde olduğundan dersleri anlamazsınız." diye öğütlerken kahvaltısız oluyordum hep. "Herkes verir talkımı, kendi yutar salkımı." diyerek içten içe kendimle alay ederdim.

Sonunda bohçam açılmış, içindekiler gün yüzüne çıkmıştı. Anneannemle vedalaşamamam, onun ölümünü kabullenemeyişimmiş yaşamdaki itirazlarım. Onu mezarında ziyaret edip dertleştikten sonra içimdeki düğümler bir bir çözülebildi ancak.

Şimdilerde anneanneme öykünmeye özen gösteriyorum. Hafta sonu kahvaltılarında, kendi torunlarıma sevgiyi, güveni, huzuru yansıtacak törenlerin kurgularını düşünüyorum.

Filiz KALKIŞIM ÇOLAK - BEBEK KOKUSU

dantellerine salıyor rengini gecenin mor zakkumlar
 derinleşiyor kuytular
 sızısında çatlıyor narların yakamoz çığlıkları
 ve sen kavrulan göğsünden güneşlerimin
 ham koyna doğuyorsun
 tende çelimsiz ayva tüylerinde cızıldıyor ipeksi saflığın
 yanaklarında suyundan geçmiş esansı şeftali çiçeklerinin
 erittiğin parmaklıklarından kafesimin
 hıçkırıklarına dinyorsun
 yağmalanıyor gelinciklerim
 talan bir gençlik kıyımı en çok anımsadığım
 diyar diyar vurulduğum dokuları bedenime saçılan sıcaklığının
 her sesin sonunda ayıldığım titrediğim
 kimsesizliğimin dizlerine çökmüş mecalime
 kalk emri şuursuzluğumun
 cıvıltıların çınıyor ah oğulcuğum
 sokaklarımda şizofren düşünceler
 hayalleniyor karanlığa kirpiklerim
 “hani kardeşin nerede sen neredesin”
 berzah’ın uğultularında kundaklanmış kaybı
 hani! benliğimin nerede...
 böğürtlenlerde sulanan menevişleri mürdüm bakışlarının
 hamdı gözlerin elaydı taneciklerin
 gidemediğim görünmezliğinden ayazlarıma saçılan
 bucaksız senliğim çıkırıyor vakitli vakitsiz
 patiklerini giyinen ayakları ruhumun
 çağla yeşili örgüsü ponponlarının
 masmavi soluğundan şimdi
 rüzgarlarıma pembe polenler esen lüleleri saçlarının
 ah boğulduğum ötesine gidemediğim
 tadımda balları gıdıcığının
 kozalaklar olduran gençliği kefenleyen elleri
 sağır dilsiz cellatların
 gün gecenin nefesine karışıyor
 ayazmaları başka insanlar insanlara
 tepemde yolunu şaşırmış ay
 ağzında parçalanmış hüzzam zamanlardan bir kedi
 yavrusunu kaybetmiş bir miyavlama
 kahretsin dağlanan yüreğimde intihar eylemleri sancılarımın
 halüsinasyonları biri alsın gitsin ne olur
 ebelendiğim aklımdan
 gölgede dingin ıhlamur yağmurları
 ıslak akşamlarında baharların serçeler
 fırtına sonrası bir segâh
 kubbelerinde kanlı makamı göklerin
 inceliyor ayak parmaklarında
 etlerime takılan tırnakları ceninlerin
 kırılıyor kılçığı bedenim
 tan omuzlarında kırık bir tabut
 daha on yedisine konulan bir bıçak altında susturulan
 “bilmem bu kaçınıcı ölümdür kaçınıcı uyanış”
 ah çıkıp gelsen hıçkırıklardan kalan hallerime
 bebek koksa yalnızlığı ahşap pencerelerin
 sarnıçlarda kuşlar
 sinse kanatları yavrularına annelerin
 sabah olsa

Akif DUT

DOSTLUK

Dün akşam “Zamana Adanmış Sözler”i okurken rastladım sana. Solgun bir fotoğraftan arta kalan yorgun bir tebessümle bakıyordun. Geçmişin tozlu örtüsünü aralayınca gözlerimde canlandı hatıralar. Derin bir ah düştü saçlarıma. Sustum. Hangi iklimde boy attı çiçeklerin güzel dost? Hangi akşamlarda kapını çaldı rüzgâr bir dost niyetine? Unutmak örtüsü hatıraların üstünü kaplamaya başladığında payımıza düşen zamanı birlikte adımlayarak tükettiğimiz sokakları hatırladın mı?

Ey dost! Zaman bizi farklı mekânlara savururken aramıza gözden ırak olan gönülden de ırak olur düsturunu bıraktı. Eski günleri yâd ederken özlediğimin farkına vardım. Hani tatil günlerinde soluğu kütüphanede alıyorduk. Mısra mısra çoğaltıyorduk yüreğimize çöken sılayı. Kardeşlik hukukunu perçinleyen demli çaylar içiyorduk.

Biz hayata adım adım yaklaşırken ömür dediğimiz sermaye su gibi akıp gidiyormuş. İnsan pek çok duyguyu yaşarken öğreniyor ve ona alışıyor. Biliyorsun ki zaman her şeyin ilacı olmakla meşhurdur.

Dedim ya, dün sana rastladım “Zamana Adanmış Sözler” arasında. Muhabbetle diye bir not düşmüşsün. Tarih 5 Haziran 2000, yer Yozgat.

Küçücük bir şehirdi. Kendi âleminde yaşayan... Biz kocaman yüreklerle yürüyorduk kaldırımları yağmur kokan sokaklarında. Meydan, çay bahçesi, kütüphane ve içimizi ürperten kar soğuğu kalmış benim aklımda. Savrulan saçlarımızda hayatın telaşı... Sen İstanbul di-yordun; ben Maraş kokuyordum.

Çay sıcaklığında buluşup okuduğumuz kitapları tahlil ediyor, kalbi ve kitabi kelimelerle dünyayı değiş-tirmeye talip oluyorduk.

Asi bir duruş seziyor fotoğraflarımızdan. Rüzgârın saçlarına takılan dualar eşliğinde soluğu Ulu Cami'nin huzur dağıtan şadırvanlarında alıyorduk.

O zamanlar ellerimizden süzülen sular yüreklerimize ulaşmıyormuş. Bunu çok sonraları şiir sayfalarında dolaşırken öğrendim. Heyecanlı konuşmalara hazırlık yaparken çarpıcı mısralar dokundu yüreğime. Kalemî kâğıdı bir kenara bırakıp düşünmeye başladım: “Kelimeler ki tank gibi geçer adamın yüreğinden.” der ya üstat işte öyle oldu.

Mısra mısra yankılandı kelimeler: “İbrahim, içimdeki putları devir.” İçim. İçimiz. En yakinken en uzak olduğumuz mekânlarımız. İçimize bir yolculuk yapma düşüncesini aşılayan mısralarla yürüdük esmer geceler boyu. Yürüdük. Kim geliyor diye bakmadan. Belki iz bırakırız umuduyla.

Zamanla seyreldik. Azaldık. Az kaldık. Ama hayat devam etti. Herkes ve her şey alıştı içinde bulunduğu duruma. Küllendi devrim sevdamız. Köşelerimize çekildik. Yorulduk ama yatağına kırgın bir ırmak gibi de olmadık. Belki yollar uzundu, belki karanlıktı ama yine de önümüzü aydınlatan bir umudumuz vardı. En sonunda zaman kazandı biz kaybettik. Bizim payımıza düşen içimize yaptığımız yolculuk oldu.

Peşine pervane olup da koştuğumuz zaman çok çabuk tükendi. Bir akşam gençliğin ilk dönemlerinde biriktirdiğimiz hatıraları da yanımıza alıp kalbimizde mutmain bir duygu, dilimizde buruk dualarla veda ettik birbirimize ve Yozgat’a.

Hayatla hemhal olmaya başladıktan sonra dostluğu hatırlatan her şiiirden sonra dostların sesine dokunmaya çalıştım. Telefonla dahi olsa onlara ulaşmaya gayret ettim. Zamanla bu çabam da eskidi. Eskidendi. Yoruldum artık. Oysa bir kitabı beraber tahlil ederken, amaçsız bir hayatı kendilerine çıkış yolu olarak seçen genç ve hoyrat insanları seyrederken, buğusu bakışlarımızda dağılan demli bir çayı yudumlarken dostluğumuzun önündeki engelleri aşabileceğimizi sanmıştık.

Sevgili Dost, dedim ya “Zamana Adanmış Sözler” arasında rastladım dün akşam sana. Üstü kabuk bağlamış ama izi bir türlü kapanmayan yaralar gibi yorgun duruyordu deniz kokan gözlerin.

Artık ömrün ikindisine doğru yol alıyor zaman gemisi. Akşamlar yorgun, dostluklar uzak iklimler gibi oldu. Sesin sesime değmiyor. Mevsimler boyu bir uzaklık girdi aramıza.

Yine de bir İstanbul akşamında Üsküdar’da tarihi yarım adayı seyrederken çaylarımızı yudumlayıp eskimeyen günleri yâd etmeyi isterdim.

Seni selamlarım, dostluğunu selamlarım.

Mehmet Şirin AYDEMİR

TANRI MİSAFİRİ

Köye vardığında akşam ezanı okunmak üzereydi. Yıllardır ayrı kaldığı köyün mis gibi temiz ve serin havası, bir yandan ilaç gibi gelse de bir yandan da üşüyüp paltosuna daha sıkı sarılmasına sebep olmuştu. Hele yıldızlar... Ne de çok uzun zaman olmuştu, gökyüzünde bu kadar çok ve parlak yıldız bir arada görmeyeli. Uzaktan gelen köpek havlamaları ve hemen yanı başındaki dere-nin şırıltısı birbirine karışmıştı. Bir an gözleri, onu köy meydanında bırakıp geri dönen minibüsün patika yolda hızla ilerlerken arkasında bıraktığı toza dumana takıldı, çocukluğunu anımsadı. Köye arpa, saman getiren kamyonların gizlice arkasından tutunup geri dönmeyi göze alacak mesafeye kadar kaçak yolculuk yaptığı günler geldi aklına, ılık gözyaşlarının yanaklarını ıslatmasıyla kendine geldi. Ezan başlamış, sağdan soldan tanımadığı yüzler bir bir ezan sesinin geldiği tarafa doğru yürüyordu. Bastonuna yaslanıp ağır aksak adımlarla onları takip ederek mescidin önüne geldiğinde meraklı bakışların çoktan üzerinde olduğunu yeni fark etti; selam verdiği abdest almaya hazırlanan insanların bakışları daha bir ciddiyetle üzerine yönelse de, selamını cılız bir sesle, gayriciddi bir şekilde aldılar tanımadıkları ihtiyarın. Hem birbirlerine bakan hem de kendisine bakan insanların kendisi hakkında ne düşündüklerini merak etmiyor değildi. Ya kendisini tanırılar da köy muhtarını kendisinin öldürdüğünü düşünürlerse... Böyle düşündükleri takdirde tepkilerinin ne olacağı hususu içini kemirmeye başladı, suçsuz olduğu gerçeğine kimi inandırabilirdi. Herkesin gözünde bir suçlu ve katil olma ihtimali çok yüksekti.

Sonunda selam almanın dışında ağızlarını bıçak açmayan insanlardan bir genç suskunluk orucunu bozdu. “Amca kimsin, ilk defa görüyorum seni bu köyde, kime misafir geldin?”

“Uzun hikaye evlat!” dedi ihtiyar, “Bu akşam beni Tanrı misafiri kabul edersen kim olduğumu öğrenirsin.”

Şöyle baştan aşağı ihtiyarı süzen genç, “temiz yüzlü birine benziyor, hem hayır duasını alırım fena mı.” diye içinden geçirdi. “Tanrı misafirini geri çevirmek adetimizde yok amca, buyur bize gidelim” dedi.

İhtiyar, “Yalnız size gitmeden önce köyün mezarlığına kadar bana eşlik eder misin? Ziyaret etmem gereken bir mezar var da...” dedi. Ziyaret sonrası genç, “Amca, doğrusu çok merak ettim sahiden kimsin? Ziyaret ettiğin mezardaki neyin olur?” diye sordu.

“Sabret evlat, anlatacağım” dedi.

“Bu arada ben Mustafa.” dedi genç ve elini uzattı.

“Ben de İlyas.” dedi ihtiyar. Her ne kadar İlyas ismi pek yabancı gelmese de kulağına, yine de bir tahminde bulunamamıştı İlyas Amca’nın kim olduğuna dair. Nasılsa evde kim olduğunu detaylı bir şekilde öğrenecekti İlyas amcanın. Babası öldükten sonra eski, tek katlı toprak damlı evini yıkmış, yerine iki katlı betonarme bir ev yapmıştı Mustafa. Dolayısıyla kimin evine gittiğine dair bir ipucu yoktu İlyas amcanın elinde. Eve vardıklarında ilk defa tanıdık bir yüzle karşılaştı İlyas amca; hafızasını biraz zorlamış olsa da yine de tanımıştı Reyhan Hanım’ı. Köyde kendisine candan inanan en samimi arkadaşının eşiydi Reyhan Hanım. Reyhan Hanım ise onu hemen tanıyamamıştı, çoğu dökülmüş, geriye kalanda ise neredeyse tek tel siyah saç kalmamasıyla Erciyes’in karı gibi görünen, 30 yıl hapis yatıp hapisten çıktıktan sonra onbeş yıl da İzmir’de yaşayan, yaşı seksen beşi geçkin İlyas Bey’i, dile kolay, kırk beş yıldır görmüyordu. Nasıl tanısın ki Reyhan Hanım? Her ne kadar seksene merdiven dayasa da hâlâ genç duruyor, yaşını göstermiyordu Reyhan Yenge.

“Tanımadın beni galiba Reyhan yenge” dedi İlyas Bey. Dikkatlice ona bakan Reyhan,

“Dur bakayım, sensin, evet sen, İlyas Abi ne kadar değişmişsin, zor tanıdım.” dedi, “Adımla hitap etmeseydin, tanıdık olduğunu bile bilmeyecektim.” dedi.

“Demek Mustafa senin oğlun, arkadaşım Üzeyir’in oğlu. O olmasaydı sanırım dışarıda sabahlayacaktım bu akşam.” dedi İlyas Bey.

“Üzeyir de vefat edeli yıllar oldu.” dedi Reyhan Hanım.

“Nur içinde yatsın, zaten sağlığı pek yerinde değildi, tahmin etmiştim.” dedi İlyas. Masum olduğuna emin birinin rahatlığıyla devam etti: “E anlat bakalım Reyhan Yenge, köyde ne var ne yok? Yaşlılardan ölen, kalan, hâlâ bizim gibi öbür tarafa gitmemek için direnen var mı? Mescitten geliyoruz şimdi, lakin cemaatten kimseyi tanıyamadım.”

“Sorma İlyas Abi!” dedi, “Yaşlılarımızın çoğu şu an hayatta değil, geri kalanların çoğu ise çocuklarıyla beraber büyükşehirilere göçtü. Birkaç tane koca karı kaldı, bir de Abdullah abi, o da yatalak bir yere çıkamıyor.”

“Anlat hele İlyas abi. Sen hapisten çıktıktan sonra ne yaptın, bunca yıldır nerelerdedin?”

“Uzun hikâye.” dedi, “Reyhan Yenge, biliyorsun hiç çocuğum olmadı. Hanım da, ben hapse girmeden altı ay önce vefat etti. Muhtarın siyasal çıkarları uğruna bize

kin gütmesini ve bunun için bize en nihayetinde zulmetmesini hazmedemedi, kafasına çok taktı, erkenden bizi bırakıp gitti.”

“Biliyorum” dedi Reyhan Hanım,

“Allah bütün olanları ve taksiratını affetsin.” diyerek devam etti İlyas düşünceli bir biçimde. “Cezam bittikten sonra bir daha köye dönmek istemedim, zira hanımın hatırasını görüp dayanamazdım. Okur yazarlığım olmadığından, cahilliğimden istifade edip boş kağıt imzalatırarak, zorla elimizden aldığı arazilerimi gördükçe kahrolacaktım. İzmir’e gittim ben de. Elim ayağım tuttuğu müddetçe çalıştım, iyice yaşlanıp sağlığımı ve gücümü kaybettikten sonra huzurevine sığındım. Bu köyde hanımın mezarı dışında hiç bir şeyim yok. Ölmeden son bir defa hanımın mezarını ziyaret etmek istedim. Sonra huzurevine geri döneceğim. Derdim dağlardan büyük, dalavereyle elimden alınan mallarıma mı yanayım, hanımın muhtar yüzünden öldüğüne mi, yoksa yıllarca suçsuz yere hapiste yattığıma mı? Muhtarı da ben öldürmedim, başıma kaldı.”

“Biliyorum. Abdullah da sana hep inandı.” dedi Reyhan Hanım.

“Kışlık odun kesmeye gitmiştim, onu kale duvarının üstünde aşağıyı seyrederken gördüm. Kalenin altındaki patika yoldan geçiyordum o sıra. Onu kale duvarından ben itmedim, başı dönmüş olmalı ki kendi düştü. Üstelik düştüğünü, belki biran önce hastaneye götürülür de kurtulur diye koşup ahaliye haber veren de benim. Yakınları da aramızdaki husumeti bildikleri için benden bildiler.”

“Beni mahkum ettirdiler, ben yapmadım.” dedi. İlyas, bastonun ucunu havaya kaldırarak, “Allah biliyor, Allah biliyor. Kimse bilmesede Allah biliyor, ben yapmadım” dedi. Suçsuzluğun verdiği rahatlıkla, sedire serdikleri döşeğe yorgun vücudunu bırakıp derin bir uykuya daldı. Ertesi gün, ihtiyarın akşam kimin mezarını ziyaret ettiğini öğrenen köylüler çok geçmeden gerçeği de öğrendiler. Tam da tahmin ettiği gibi, İlyas Beyin korktuğu yavaş yavaş başına gelmeye başlıyordu; akşam gördükleri ihtiyarın muhtarın katili olduğu söylentisi kulaktan kulağa dolaşmaya başlamıştı. “Yahu, muhtarın katili İlyas değil mi bu?” diye fısıldaşıyorlardı; daha önce İlyas Bey’i görmemiş gençler arasında bile, “Eski muhtarımızı kaleden itip öldüren İlyas buymuş.” sözleri yayılıyordu. İlyas Bey’in ise hem muhtarı kendisi öldürmediği gerçeğinden hem de ölmeden son bir kez karısının kabrini ziyaret ettiğinden içi rahat olsa da, gerçeği bilmeyip olayı çarpıtan köylüler tarafından önce psikolojik sonra da fiziksel şiddete maruz kalma olasılığı git gide artıyordu. Belki de İlyas Bey’in köye geldiği haberini en son duyanlardan biri de yatağa bağlı olan Abdullah’tı. Dedikodular onun da kulağına gitmiş, muhtar ile İlyas Bey arasında yaşananlar hafızasında canlanmıştı.

Abdullah Bey, “Yok yok. Daha fazla gerçeği saklayamam, bu dünyanın bir de öteki tarafı var. Bir ayağım çukurda, bildiklerimi herkesin de bilmesi lazım ki son

nefesimi rahat vereyim.” dedi. Küçük oğlunu Mustafa’ya göndererek İlyas’ın bir yere gitmesine izin vermeyip oyalamasını, öğle namazında camiye götürmesini tembihledi. Oğlu, köyün imamından namazdan sonra cemaatin hemen dağılmaması konusunda yardımcı olmasını rica edecek ve hayati bir meselenin babası tarafından cemaatin önünde gerçeğe kavuşacağını haber verecekti. Öğle namazında küçük oğlunun ve torununun yardımıyla camiye gitti, imamın hemen arkasında namazını oturarak eda etmek için saf tuttu, mahcup bir vaziyette kafasını önüne eğdi. Göz ucuyla bulunduğu safın en solunda Mustafa’nın hemen yanında yer alan insanların kendi aralarında fısıldaşıp ters ters baktığı İlyas Bey’e bakıyordu. Namaz bitiminde imam cemaatin dağılmasına izin vermeyip Abdullah Bey’in önemli bir meseleyi açığa çıkaracağını söyledi.

O zamana kadar cemaatte bulunanlar daha önce mescitte hiçbir özel konuşma yapmamış olan Abdullah Bey’in yapacağı konuşmanın İlyas’la ilgili olabileceği ile ilgili tahminlerde bulunuyorlardı ancak konuşma içeriğinin ne olabileceği hakkında bir fikre sahip değillerdi. Namazdan sonra, geçirdiği felçten her tarafı zangır zangır titreyen Abdullah Bey sözüne de sesi titreyerek başladı. “Değerli komşular!” dedi. “Sizler de biliyorsunuz ki daha önce çıkıp cemaatin önünde hiçbir zaman konuşmadım. Aranızda böyle bir şeyi hatırlayan da zaten çıkmayacaktır. Ancak bugün kendimi böyle bir konuşma yapmaya mecbur hissettim. Malumunuz çok hasta ve yaşıyım, gece uyuduğumda sabahı göreceğim miyim, sabah olduğunda geceye erişebilecek miyim, diye içimden geçiriyorum. Yıllardır geceleri uyutmayıp sürekli içimi kemiren bir olaydan söz edecek ve bir itirafta bulunacağım. Köyümüze geldiğinden beri üzerine nefret oklarını çevirdiğinizin farkında olduğum İlyas Bey’den bahsedeceğim. Kendisi köyümüzün eski muhtarını öldürmekle bilinir. Yıllardır bu böyle biliniyor, lakin öyle değil. Sanırım gerçekleri bir ben, bir İlyas, bir de Allah biliyordur.”

“Muhtarın ölüm olayı gerçekleştiği zamanlarda, alacak-verecek meselesi yüzünden çoğu zaman kavgalıydık biz İlyas’la. Benden alacaklıydı. Olayın yaşandığı gün muhtarla beraber avlanmaya çıkmıştık. Muhtarın vurduğu keklik kale duvarının uçuruma bakan tarafına düşüp de muhtar kaleden aşağı düşmemesi için kekliğe hamle yapmaya kalkınca dengesini kaybedip aşağı düştü. Kalenin ucuna gelip aşağı baktığımda İlyas’ın yerde boylu boyunca yatıp kanlar içinde kalmış muhtarın yanı başında olduğunu, ona yardım etmeye çalıştığını gördüm. Fakat olayın şokuyla İlyas’ın gözleri başka bir şey görmediğinden benim kaleden onları seyrettiğimi fark etmedi. Doğrusu benim de muhtarı sevdiğim pek söylenemezdi zaman zaman aramızın açıldığı da olurdu. Muhtarın öyle yüksek bir kale duvarından düşüp uçuruma yuvarlanmasından sonra zaten yaşamasına ihtimal vermedim. İlyas’ın da devamlı yüklü miktardaki alacaklarını benden tahsil etmek istemesi, ödeme olanağım da

olmadığından iyice bunalmana sebep olmuştu. Fırsat bu fırsat, dedim. Belki muhtarın ölümünü İlyas'tan bilirler de kendisinden kurtulurum, diye düşündüm; zaten aldığı ağır yaralar neticesinde yaşamasından ümit kestiğim için ne muhtarın yardımına gittim, ne de İlyas'a göründüm. İlyas muhtara yardım getirmek için feryat figan ederek kan ter içinde köye doğru koşuyordu. Gözden kaybolduğunu görünce muhtarın yanına gittim, tam da tahmin ettiğim gibi yaşamıyordu artık. Muhtarla İlyas'ın arasındaki anlaşmazlığı bilen köylüler ve muhtarın yakınları, muhtarın ölümüne İlyas'ın sebep olabileceğini düşünüp devlete şikayet ettiler. Dosyayı bir an önce kapatmaya çalışan işgüzar polislerin de marifetiyle, muhtara yardım etmeye çalışırken dokunduğu için muhtarın üstünde çıkan parmak izleri yeterli delil sayılarak İlyas hapse yollandı. İlyas'ın aksini ispat etmesi gerekiyordu.”

“Değerli komşular bilmenizi isterim ki İlyas suçsuzdur. Ömründe kimseyi incittiğine de hiç şahit olmadım. Belki de arkasında duracak bir kardeşi ve yakını olmadığından hep haksızlığa uğradı. En çok da kendisinin öldürdüğü düşünülen muhtar tarafından hem de. Gerçekleri saklayıp hapse girmesine sebep olduğum için çok pişmanım. Şimdi, huzurunuzda kendisinden özür diliyor, helallik istiyorum. Alacaklarına karşılık, değeri alacaklarından kat kat fazla olan ve muhtarın kendisinden

alıp bana sattığı en büyük arazimi haklarını helal etmesi karşılığında teklif ediyorum.”

Cemaat buz kesmişti, kimseden çıt çıkmıyordu. Bütün bunları dinleyen İlyas Bey tek kelime etmiyor sadece dinliyordu. İlyas Bey'le birlikte bütün olanları dinleyen insanlar İlyas Bey'i haksız yere tenkit ettikleri için pişman olmuş İlyas Bey'den defalarca bağışlanma diliyorlardı. İlyas Bey ise gerçeği bilmedikleri için onlara hiç kızmadığını, geç de olsa gerçeklerin bir gün zuhur edeceğini, adaletin yerini bulacağını hep bildiğini söylüyordu. Her an üzerindeki haklarla ölmekten korkan Abdullah, cemaat mescidi terk etmeden, özel araba göndererek, köye çok yakın olan ilçeden noteri getirtmiş ve en büyük arazisinin İlyas Bey üzerine devrini gerçekleştirecekken İlyas Bey, “Ben de alacaklarım karşılığında Abdullah'ın bana vermiş olduğu araziye, hayırlı işlerde kullanılması için mescide vakfediyorum. Noter benim üzerime değil, arazinin mescide devrini gerçekleştirisin.” dedi. Noterin araziye mescide vakfetme işleminin bitmesinden sonra kimseye bir şey söylemeden, herkesten önce mescitten ayrıldı. İnsanlar bu güzel gönül insanına hürmetlerini gösterip evlerine davet etmek için arkasından çıksalar da bir daha ne izine rastlanmış, ne de böylesine ibretlik bir olaya şahit olmuşlardı.

Ali KAVAK

ZEMHERİ YANKISI

hani sen fısıldayacaktın
uzak diyarların hikâyelerini
şimdi yankılanır karanlıklarda
kalabalık yalnızlığın uğultusu

hani bin bir renktin
ışık olacaktın karanlıklara
kara kuyular gibi sessiz
yalnızca yalnızlığa açılır

hani ılık rüzgarların
olacaktı hoş ve asude
esen şimdi samyeli
ah yangına döndü ellerin

hani ellerimi sormuştun
ayrılıktan buz gibi
ısıtmaz kızıl güneşler
her leması zemheri yankısı

hani sona kadar tutacaktın
sözleri nerelerde ararsın
şimdi ağla elveda uykusuna
uyanmamak en yüksek arzu

Arif ÖZCAN

DUA SERİNLİĞİ

en acısı tutsak kalmaktır
 duvarsız hapishanelerde
 yüreğinden vurulmaktır
 keskin kılıç darbesi sözcüklerle
 en büyük yara görülmeyenmiş
 sönmeyen bir yangın gibi içinde
 bir an dalsan da
 geçmişin serin sularına
 kurtulamazsın işte
 geleceğin zehrini solumaktan
 her yanın vurgun yarası
 keşkeler dolaşır dilinde
 sonra bir ah çekersin
 yıldızlar dökülüverir saçlarına
 ümitler yanıp kül olur
 umut recanın tozunda boğulur
 sonra bir çıkmaz sokakta bulursun kendini
 bir kuş olup uçmak kalır geriye
 eller kapanmadıkça
 bitmez ümitler
 tükendiğin yerde açılır
 elleri verene eller

derken
 bir ferahlık muştusu kaplar göğü
 işaret fişekleri çakar
 seccaden sulanır gözlerinden
 bir bir arınırsın izlerinden
 aminle yankılanır şafaklar
 yakın olur belki ıraklar
 bir bakmışsın
 merhemiyile gelmiş hızır
 yaran kabuk bağlamış
 unutmuşsun her şeyi
 unutulmuşsun
 bir selalık ömre
 neler de sığdırmışsın

Öznur BALABAN

KIRILDI

önce bardak
 sonra tabak kırıldı
 gülistanda gül
 bağım da dal kırıldı
 uçan bir kuş idim kanatlarım
 hayata sıkı sıkı tutunan pençelerim
 gözümde donuk bakışlarım kırıldı
 gündüze galip gecem
 göz kapaklarıma gizlenen uykum
 zihnimi yiyip bitiren düşüncem
 sözlerimde sırlı hecem
 zül yüzümde zülüflerim kırıldı
 penceremin camı
 sandalyemin ayağı
 saatimin yelkovanı
 gövdesinde adımız kazılı
 servi ağacının yaprağı kırıldı
 sevinçle yankılanan gülüşlerim
 dünlerim bugünlerim
 çocuk düşlerim hayallerim umutlarım
 ağlayan gözlerimde buz tutmuş yarınlarım
 ismim cismim
 her zerrem her hücrem
 aşka şiirler yazan kalemim
 baştan ayağa
 tepeden tırnağa
 hem canım hem ruhum
 acıyı mesken eylemiş kalbim kırıldı

Ersin VARGÜN

EYLÜL

hüzne giydirilmiş tül
 şair sızısı eylül
 geldin demek

her gelişinde
 mahmuzlarından sarı heceler damlatan
 bir süvari şaklatır kırbacını
 doru mısraların sırtında

“ben eylül”...diye fısıldar
 ince ruhların kulağına
 ve devam eder
 her şeyin bir zevali var
 görmez misin düşer yaprak
 zaman ve insan
 toprağın doymaz bağrına

beni de unutmadın
 ürperten bir esintiyle
 girdin de koynuma gecedin
 nasibini al “ölüm de var”
 der gibisin inceden
 hüzne giydirilmiş tül
 şair sızısı eylül
 geldin demek...

İsmail OKUTAN

EL ELE VERMİŞ SEVGİ İLE ELEM

sevgi çiçek açmış her gün selamlıyorlar beni her gün
bense gülücükler ve öpücükler gönderiyorum onlara
ellerim güçlü ve bembeyaz
yüreğim sevinç doluyor durmadan
güvercinlere buğday atıyorum
toprağa su döküyorum
kalbime sekine serpiyorum

çiçekler kadar tazedir her zaman sevgiler
sevip okşuyorum narin çiçekleri nazikçe
çiçek tedavisi uyguluyor bana
ulu ağaçların ardında saklanmış çocuklar

biraz sonra çıkıp gelecek bahar
tohum hazırlanıyor patlamaya
hızlanıyor rüzgâr cemreye vurmaya
haz alıyor bahar çiçeklerden
çiçek patlamaya hazır bekliyor toprağın koynunda
sevgiyi saklıyorlar elem koyunda

nasıl tuzla buz oluyor kara kış
tuzla buz olacak elbette bir gün
kurulu düzenin saat gibi kurulmuş nöbet saatleri
kurgulanmış zalimin sonu gelecek ebette bir gün
el ele geliyorlar bahar ile hazan ey hazal
el ele vermiş sevgi ile elem
artık ne yapabilir bana büyülenmiş âlem
aslı gibidir her zaman kerem
aslından vazgeçmiyor asla çiçekler

Murat COŞKUN

AŞK VE YAKAMAZ

dolunay ve uzun gece
bir yanda yokluğun
bir yanda söylenecek sözler
boğazımda takılmış nice hece

zifiri karanlıkların şahı
tıpkı yârin yüzü gibi
koyu maviliklerden belirip
aydınlatır dünyadaki arşı

gece hayrandır
onun bütün parlak duruşuna
kucak açar hasretle
deniz basar onu bağrına

yakamaz olup yansır kıyılara
sevgilinin uzanışı gibi
mahzunların yalnızların
sevinçliğidir artık

gönül ehli aşıkların umudu
denize yansımış
karanlık ufka uzanan
parlak aydınlığın sonsuz yolu

açılmıştır artık gökyüzünün
karanlık sahne perdesi
hayranlıkla izlenir
özlenenin ta kendisi

bilir ki dünya o olmasa
zaman mekân değişir
denizler okyanuslar taşar
yeryüzü silinir

sensizliğin sancısında gözlerin gibi
karanlıklarımı aydınlatır
kavuşmak sevinci misali
tüm aşıkların bakışları ondadır

Burhan Kazım ÇALIK

SANA KIYAMAM KALBİNİ KIRAMAM

bozyazı'nın geceleri kimsesiz güzelim sahili
 şezlonglar gündüz ağırladıkları misafirlerin
 ıslaklığını yitirmemiş
 bir benim için aydınlatıyor dolunay karanlığı
 deniz bu sefer yanında serinliğini getirmemiş
 öyle sıcak var ki şıpır şıpır terliyorum otururken
 binlerce yıllık sürüklenmenin ardından taşlar
 yontulmuş köşeleri sivrilikleri törpülenmiş
 meddücezirlerle hiç duymadığım şarkıları başlar
 rutubet kokusunu bile yakınmadan soluyorum
 tebdil-i mekanda ferahlık vardır değişine vurgun
 boşluklarına fikrimin hüzünden artakalan
 şiirle doluyorum
 öylesine yorgunum ki gamlı sevdalardan argın

balkonların kara demirlerine begonvil çiçeği sarılmış
 anamur aydıncık yazlıklarda şirin begonvil zamanı
 yöre insanının hamuru yörük toprağıyla karılmış
 benimse yıllardır yaşadığım imtihanların en yamanı

iskelede sabahlarken bir başıma yine aklımda mısralar
 içimde konuşan ses geçmiş yazların kaybına yanıyor
 nereye gidersem yanımda gelen hisler
 bungun maveralar
 kulağım çınlamakta birileri beni anıyor

yakın şehirlerin birinde doğmuş kızıla çalan kumral kız
 nedendir böylesi uzlet anlarında hep seni düşünüşüm
 umudu kara yazımın

 bahtımın sarı sıcak sabahı umarsız
 ben kederde ve gurbette kurt gibi büyümüşüm
 sırrına ermeden gizemlerinle yaşamak güç bihaber
 belirsizlik duman duman sessizliğini hayra yoramam
 beklemenin ıstırabını yol gözleyenler çeker derbeder
 yine de sana kıyamam kalbini kıramam

Ziya NURDAN

KENDİMCE

Düşümü boyadım gökte boşluğa
Hevesin resmini çizdim kendimce
Merdiven dayadım gökte boşluğa
Uzağı yakında gezdim kendimce

Koyunu sürüye kattım gitmedi
Zamana zamansız çattım gitmedi
Mantığı başımdan attım gitmedi
Aklıma bir mezar kazdım kendimce

Tefekkür libası giymeye korktum
Bedeni ruhumdan soymaya korktum
Dünyalık nimetle doymaya korktum
Hırs ile aramı bozdum kendimce

Karanlık kayboldu göründü pusu
Dilime ram ettim en güzel susu
Hakikat bendesi derviş Yunus'u
Mânâ ikliminde sezdim kendimce

Talihe gözyaşı döktüm olmadı
Usulca yerime çöktüm olmadı
Buluttan beyazı söktüm olmadı
Umuda söylenip kızdım kendimce

Mazi ve istikbal sürüyor elbet
Doğan her bir canlı yürüyor elbet
Yeniler eskiyip çürüyor elbet
Eskiye bir sebep yazdım kendimce

Şaşırdım halime kaldım çaresiz
Meraka yol verdim saldım çaresiz
Dipsiz bir deryaya daldım çaresiz
İnciyi mercanı dizdim kendimce

Ezel pınarından doluyor arkım
Kudretin eliyle dönüyor çarkım
Anladım yok imiş kimseden farkım
Kendimi şöyle bir süzdüm kendimce

Çıkmaza düşünce O'nu ararım
Sabır ve tevekkül olur kararım
Bilemem hangi yön bana zararım
Meçhulden meçhule yüzdüm kendimce

Her Adem kundağa sarılı bebek
Muradım kundağa sarılı bebek
İradem kundağa sarılı bebek
Ağladı inledi çözdüm kendimce

Ömer KARSLI

BİR AĞACIN GÖZYAŞLARI

dalına küskün bir tomurcuktum
inadına açtım, inadına yeşerdim
her yanımla bahar kokardı
eflatundu çiçeklerim
hiçbir kuş selamlamadan geçmezdi
rüzgarlar yarıştırdı
mis kokulu çiçeklerimin esansını yaymak için
sonra meyve olup olgunlaştırdım
yolcuların sabırsızlıkla beklediği bir tat idim
gelen giden uzanıp dalımı kıran
can yakan taş atanım çoğaldı birden
sonra mevsimim geçti işleri bitti
kör ağızlı baltalar vuran
köküne ayran suları döken
tuz ekmekten habersiz insanlar türedi
rüzgârlar daha şiddetli esip
kolumu, kanadımı kırdı
bu muydu kanunu doğanın
nankörlük müydü karşılığı ikramın
hiç mi acımadılar gövdeyi kökümde ayırıp
dilim dilim doğrarlarken bedenimi
oysa ben paramparçayken yine sevdim onları
üzerinde dağ çayları pişen sobalarda
ateş sundum, kor oldum, kül oldum
sonra yine işleri bitti
savurdular küllerimi rüzgarlara

Cemal KARSAVAN

PRENS ALDATAN KOKULARINLA YASEMİN

yasemin kokuları bıraktın bana
geceyi gündüze bağlayan anlarda
yalın kılıç yıldızlar ve dolunay
sersem olmuştu ve de sarhoş
aklım zatım benden yoksun

kırık dökük sözcükleri birleştirdim
anıların içinden seni doğurdum
akdeniz lodosuydu ılık nefesin
hıçkırın dalgalarda yakamoz
çalıntı bir aşkın parçacıkları

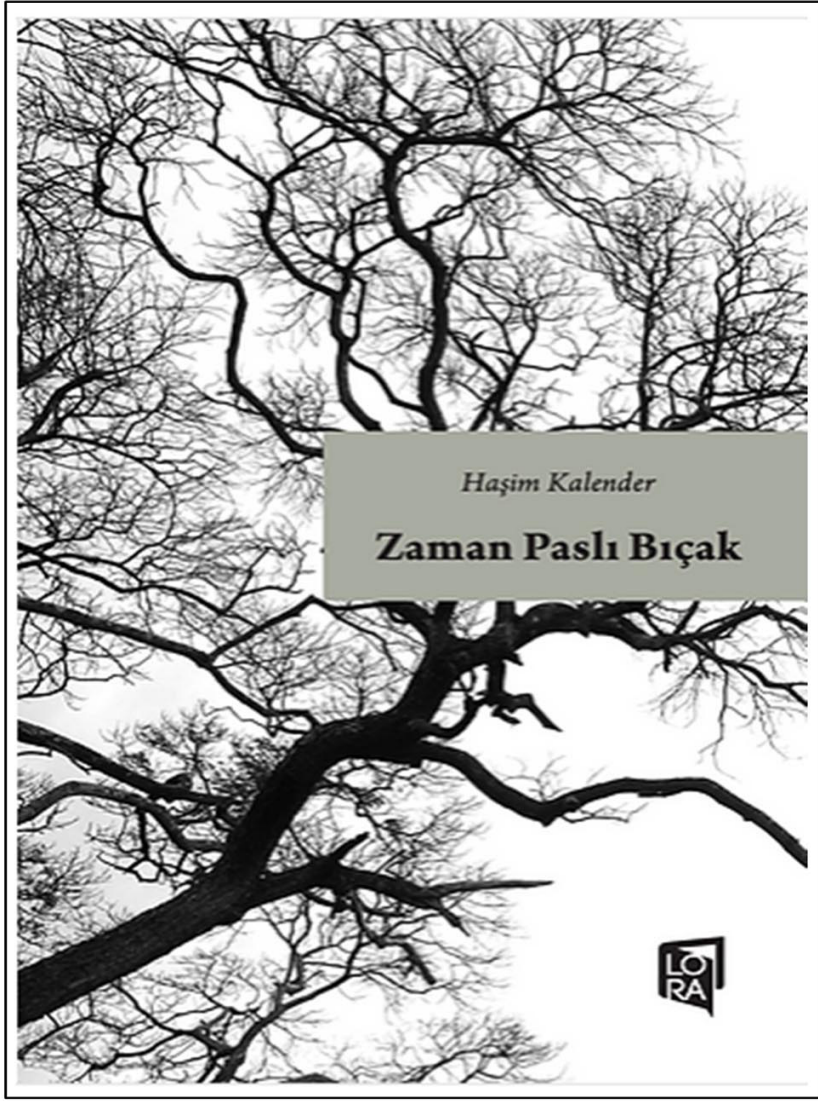
toroslar'da bahar senin çiçeğindi
yamaçlarda ardıc ağaçları diplerinde
sarı saçların şafakta doğan güneşti
mis kokuları gölgesinde şiir yazdım
zeytin dalı sunan zarif eli öperek

hüzün damıtılan gecelerin gizeminde
hep yenilenen baharsın sen bende
kozasının parçalanmasını bekleyen
akdeniz vadilerinde aşk doğuran
prens aldatan kokularınla yasemin

Aras ALTUNBEY

KIR DAĞ UCUZLUĞUNU

eğer çekingen yanlarımızı tıraşlayıp
bırakırsak azgın nehir bedbahtlığına
siperler keskin
daha bir mermi gökkube
aşıyan dağlık
yol çizgileri vurgun gidenin
uzun boyunlu serçe
kalbi çürütmenin yolunu bulur
tabiatın insansı tarihi
imar keşmekeşi ve aşk billurdan
kalp ölmeksizin

HAŞİM KALENDER

Kahramanmaraş'ın Afşin ilçesi Dağlıca (Maravuz) mahallesinde dünyaya geldi.
Küçük yaşta ailesiyle birlikte Tanır mahallesine göç etti.
İlk ve ortaokulu Tanır'da, liseyi Afşin'de okudu.

Şiirleri, Afşin'in Sesi, Yeşil Afşin ve Elbistan'ın Sesi gazetesi ile Çıngır, Berceste, Vesselam, Sözün Ustaları ve Serencam, Somuncu Baba, Yarpuz ve Hece Taşları dergilerinde yayımlandı.

Bir kamu kuruluşundan emekli olan şair,
evli ve beş çocuk babasıdır. Afşin'de ikamet etmektedir.

Eserleri:

- 1.Kalenderce Bakış (Serdar Ofset – Elbistan 2004)
- 2.Ayrabdede Şırıltıları (Özgü Yayınları –İstanbul 2012)
- 3.Aşk Heybesi (Berikan Yayınları – Ankara 2014)
- 4.Eshab-ı Kehf Laleleri (Berikan Yayınları -2015)
- 5.Hayat Bir Yudum Su (Berikan Yayınları -2018)
- 6.Kalan Ne Der Kalender (Efsus Yayınları – 2020)
- 7.Zaman Paslı Bıçak (Flora Yayınları-2021)

0 544 596 56 89

EYLÜL KOKUSU

Yaralı bir kırlangıç konmuş yüksek bir dala
Çamların iğnesiyle yuvasını dokuyor
Düşen sarı yapraklar hüzün saçarken yola
Rüzgar ılık çalarak bir buselik okuyor

Güneşin yüzü solgun dağıtmış saçlarını
Bulutların gözyaşı ıslatmış uçlarını
Ebemkuşağı sarmış dağın yamaçlarını
Göğün kirpiği nemli her yer eylül kokuyor

Sarı elbisesini giymiş şu koca çınar
Çobanını bekliyor dağlarda akan pınar
Yapraklar ihtişamla renk renk defile sunar
Taba kızıl ve haki başı sarı çekiyor

Soyunmaya başlamış kırılğan salkım söğüt
Sandım gök delinecek bulutlarda bir ağıt
Yaşlı köknar kesilmiş yapılmak için kağıt
İki ormancı gelip usul usul çekiyor

Közde kahvenin tadı eylülde bir başkadır
Yazılan tüm şiirler ayrılığa aşkadır
Titreyen dudaklardan dökülen hep keşkedir
Hazan girince ömre kalbe hüzün çöküyor

Çalıda dertli dertli çalığışu öterken
Yediveren gülleri solup solup biterken
Yüksek dağ evlerinin bacaları tüterken
Hicret ederken kuşlar yine yaprak döküyor

Kızarmış sarmaşıklar ayvalar sarı sarı
Geçti yazı ömrümün belki bu sonbaharı
Hayat bilançosunun kapanmıyor zararı
Kader gülsün dedikçe kaşlarını yıkıyor

Sonbahar deyip geçme tefekkür mevsimi bu
Doğumdan ölüme dek bir hayatın resmi bu
İlkbahar diriliştir doğanın tılsımı bu
Teslimiyet çingisi yüregimi yakıyor

Nurgül KAYNAR YÜCE